ANUL IX No. 1074 — 6 PAGINI 6 LEI — Luni 27 Iunie 1932

Gazeta Sporturilor

ABONAMENTE
Pe un an . . . . LEI 1000
Pe şase luni 500
Telefon redacţie: 325/35 şi 346/0.
Telefon provincie: 77/65.

Apare în fiecare LUNI, MIERCURI şi VINERI
Birourile: STRADA INGINER ANGHEL SALIGNY, 2. — BUCUREŞTI I.
Directorii: EMIL [illegible]AN şi E. MUNTEANU. Secretar de redacţie: N. PAPAGHEORGHE.

PUBLICITATEA
DUPA TARIF
Telefon administraţie: 325/35 şi 346/0.
Telefon provincie: 77/65.

FOOTBALL

Să facem puţină gospodărie

Sportul începe să ocupe şi în România locul, pe care-l merită.

Publicul încurajează unele manifestări, şi ia parte adesea în număr mare la reuniuni.

Din acest punct de vedere este foarte concludent exemplul curselor de motociclete, unde preţurile de intrare sunt la îndemâna tuturor.

In ceeace priveşte sportul, care ne este drag, footballul, sunt câteva constatări de făcut.

Footballul, cel mai vechi, mai bine cunoscut şi care ar trebui să pasioneze marele public, dela o vreme, nu mai câştigă adepţi; deşi factura jocului a progresat şi unele întâlniri prezintă un interes sportiv ridicat.

Am impresia că acest fapt, se datoreşte între altele şi unei scăpări din vedere a conducătorilor de cluburi, proprietari de teren şi apoi, districtului, federaţiei, iar într'un cuvânt, *tuturor organizatorilor.*

Preţurile de intrare la matchuri sunt excesiv de mari. La o întâlnire banală de campionat, la peluză, costă 40 lei; iar la un match cum a fost de exemplu cu Ripensia, 78 de lei. Ei bine, trebuie să recunoaştem, pentru vremurile acestea de criză este mult!

Să ne gândim din cine se compune publicul, care frecventează peluza. El este format în majoritate, din copii, şcolari, ucenici, în general din tineret.

Clasa socială, de unde se recrutează este cea mijlocie.

Atunci, putem uşor înţelege cu câtă greutate, un mic funcţionar sau un meseriaş e în măsură să dea copilului său în ziua de azi 60 lei, ca să meargă la un match de football.

Cu preţurile actuale, sportul popular devine prohibitiv, tocmai pentru cei ce în mod firesc constitue marele său public.

Pretutindeni, unde spectatorii se recrutează din acelaş public ca şi la football, cum sunt cinematografele, s'au scăzut simţitor preţurile de intrare.

In speţă chestiunea trebuie privită din punct de vedere al viitorului.

Un adolescent, îndrăgosteşte sportul, practicându-l efectiv sau având legături de prietenie cu jucătorii. Cu timpul, devine şi obişnuinţă, aşa că adevăratul spectator, nelipsit dela reuniuni şi pe care se contează, este tocmai acel ce din frageda-i copilărie, a prins drag de football.

Majoritatea adevăraţilor sportsmani de azi, sunt cei ce intrau nestingheriţi, pe terenul federaţiei dela şosea.

Atunci, ce-i de făcut?

La peluză nu trebuie să fie preţuri mai mari ca 20 lei pentru un match obişnuit de campionat, lei 30, pentru unul mai important cu o echipă din ţară şi 40. lei la o întâlnire internaţională.

Tribuna dela peluză să fie împărţită în 3 compartimente; mijlocul şi părţile laterale, cum e de altfel şi în străinătate.

In mijloc să fie 20 lei, părţile laterale 15 lei; iar în picioare, 10 lei.

Acestea sunt preţurile corespunzătoare vremurilor de azi. Ori care ar fi situaţia, este momentul să se reducă preţurile de intrare, cari întrec astăzi cu mult puterile spectatorilor.

Modalităţile sunt uşor de găsit, chestiunea este ca principiul să fie adoptat.

In Ardeal, cei ce ocupă locuri în tribună, plătesc o sumă, iar cei ce stau în incintă, în picioare, alta.

Este drept, la Bucureşti tribunele sunt foarte neîncăpătoare şi un folos real nu aduc, decât în caz de ploae.

Vizibilitatea este foarte defectuoasă pentru aproape jumătate din public.

Ele nefiind construite pe un soclu ridicat, spectatorii dela balustrada terenului, formează un adevărat paravan.

Scăderea preţurilor se impune, ca o necesitate imperioasă.

Aceasta realizându-se nu am mai asista nici la spectacolul oarecum grotesc al unei mulţimi care şade în faţa porţilor, jenând pe cei ce vor să intre după ce au plătit.

Fiecare din cei ce aşteaptă, caută să se strecoare prin diferite subterfugii.

Controlorii sunt nevoiţi, să ducă un adevărat războiu, contra *resquilleurilor.*

VIRGIL ECONOMU

(Continuare în pag. IV-a).

SAPTAMANA

Ne-a fost dat ca bulgarii, socotiţi, pe nedrept, ca ariergarda Balcanilor, să ne servească de dădacă, cel puţin odată pe an, când la ei acasă, când pe la vecini şi ceeace este mai important, fără ca pruncul de casă mare să se resimtă câtuşi de puţin. Nu e vorbă, învingătorii de eri ne-au găsit un biberon pe măsură şi ni-l servesc cu lapte covăsit, tocmai atunci când avem motive întemeiate să ne considerăm definitiv înţărcaţi. După ce am reuşit să arătăm Franţei că suntem flăcăi voinici la porţile Balcanilor şi că nu aşteptăm decât fetele de măritat, apreciaţii noştri vecini din ţara cepei şi a trandafirilor, ne-au luat frumos de mână, ne-au şters nasul cu fanionul tradiţional şi cu o mângăiere acolo unde doare mai puţin, ne-au repezit în leagănul, în care ne stă atât de bine. Şi toată această metamorfozare când un Wetzer a ajuns la adânci bătrâneţi, cu singura perspectivă pentru moştenitori— dacă îi are pe undeva — de a se alege din truda de decenii, cu o minge strâmbă şi ca vai de ea.

Nu ne rămâne aşa dar, decât s'o luăm d'acapo. Ori câte succese vom mai cuceri în competiţiunea care ar fi trebuit să ne cizeleze gloriosul drum în campionatul mondial, înfrângerea de Duminică va trage mult prea greu pentru ca să recâştigăm ceeace am păgubit. Deşi aparenţele arată că mulţi dintre bravii noştri jucători se ghidează după comodul «ce-am avut şi ce-am pierdut». Nu-i mai puţin adevărat însă că n'am pierdut cine ştie ce; jumătate loc în competiţia dela Roma, perspectiva revanşei dela Paris, cinci... pătrimi de prestigiu şi alte câteva mărunţişuri fără importanţă. Nu ne mai trebue decât o mică înfrângere din partea grecilor, pentru ca să nu mai avem într'adevăr nimic ce pierde.

Şi toate acestea s'au întâmplat când Capitala noastră fericită, a renunţat la tot ce putea să-i producă satisfacţia sportului local, de frica unui leşin provocat de surplusul bucuriei belgrădene.

Singură provincia, care nu-şi prea făcea iluzii de deşteptăciunea plenipotenţiarilor neputincioşi ai expediţiei dela Belgrad, şi-a văzut frumos de treabă, şi-a respectat chiar pe ploaie programul duminical şi nu a fost câtuşi de puţin incomodată de duşul bulgăresc. Dintre toţi, însă, bravul Turnu-Măgurele a făcut lucrul cel mai de soi. După Ploeşti, iată rândul Brăilei să se închine în faţa ştiinţificilor turneni, practicanţii celui mai eficace football din România Veche. Inchinare care ridică o problemă nouă: ce-ar fi dacă am expedia la Belgrad, acum cât mai e timp, câţiva turneni vânjoşi? Sau, dacă timpul nu permite, ce-ar fi dacă am cantona la reîntoarcere, pe cel puţin o săptămână, echipa noastră naţională în simpatica cetate footbalistă de pe malul Dunărei?

Iată două propuneri, cari realizate, ne-ar aduce un ce profit, acum când calificativul de «matadori păguboşi» ni se potriveşte de minune...

L. ROŞIANU

CUPA BALCANILOR

DIN NOU BULGARIA...

Bulgaria a învins România cu 2-0 (0-0)

Răsturnând toate socotelile în virtutea cărora cel puţin patru goaluri ne despărţeau de vecinii noştri, România a reuşit miracolul de a pierde al doilea match contra Bulgariei.

Marele favorit al Cupei Balcanice, a capotat astfel în prima probă a competiţiei.

Scuze?

Este obiceiul ca fiecare înfrângere să fie scăldată cu pretexte cari să-i diminueze gravitatea. Oboseala drumului încrederea jucătorilor, starea terenului.

Care din toate scuzele acestea poate să fie invocată? Am fost obosiţi de lungimea unei călătorii terminată în câteva ore? Ne-am lăsat surprinşi de aerul de maeştrii la care ne dădea dreptul în faţa Bulgarilor, victoria de acum zece zile asupra Franţei când 0-0 la pauză trebuia să ne desmeticească? Ne-a handicapat terenul care mai de grabă putea să desavantajeze pe Bulgari — al căror football trăeşte exclusiv pe viteză — decât jocul nostru tehnic.

Cine ar putea să precizeze?

Trimisul nostru special la Belgrad ne-a afirmat că am pierdut pe bună dreptate. Am jucat lamentabil cu numai patru oameni existenţi în toată echipa: Albu, Glantzman. Robe, Steinbach — ne-am lăsat dominaţi şi n'am avut o singură ocazie de marcare. Cel mai slab om depe teren, Wetzer. Cel mai bun echipier român, Albu.

Ce se mai poate adăuga? O nouă reeditare a «incertitudinei balonului rotund»? Un accident?

Dar atunci, cum se explică faptul că incertitudinea aceasta, permanent prilej de scuză eftină, nu trăeşte în matchurile noastre naţionale decât cu anumiţi adversari?

Şi cum se poate justifica intervertirea subită de formă a lui Wetzer şi a lui Albu, primul cel mai bun om contra Franţei, secundul obişnuit, şi de astă dată Wetzer cel mai slab şi Albu cel mai bun?

Sunt fireşte coincidenţe.

Când ai reuşit încă să-ţi statorniceşti un prestigiu pe care victoria contra Franţei ţi le-a cimentat definitiv, insuccese ca acela de eri nu pot fi justificate prin simple coincidenţe.

Cu aceste câteva precizări, şi cu dorinţa ca rezultatul dela Belgrad să fie totuşi un accident, rostul nostru în competiţie nu şi-a li lichidat justificarea.

Cele mai mari chipe au în palmares înfrângeri.

Şi nu ne-ar surprinde ca la sfârşitul săptămânei, aceiaş echipă de eri să ne transmită victorii asupra Greciei şi Jugoslaviei, atenuând impresia primului rezultat din «Cupa balcanică», penibil şi dezorientant.

LA ORDINEA ZILEI

MOŢI SPAKOW-MAXIE ROSENBLOOM?

Fostul campion român s'a îmbarcat. Ce matchuri va susţine în Statele Unite

Am arătat în numărul nostru trecut peripeţiile de roman senzaţional cari au caracterizat ultima aventură a lui Moţi Spakow, aceia a subitei lui dispariţii şi a încurcăturilor provocate de ea.

Relevam atunci — printre altele — că în «fuga» lui Spakow a intervenit un fapt care i-ar fi stricat toate socotelile. Anume că boxeurul român ar fi fost împiedecat la Cherbourg, — punctul de îmbarcare pentru America, — să-şi continue aventuroasa călătorie. Că un agent al lui «Nord Deutscher Lloyd» care trebuia să predea lui Spakow tichetele de vapor văzând că Spakow nu soseşte la data anunţată, a cerut anularea biletelor pentru a împiedeca perimarea lor.

Revenim astăzi cu amănunte nu mai puţin senzaţionale din cari reesă că neînţelegerea a fost repede clarificată şi că i se oferă lui Spakow perspective excelente în America.

Prevenim însă pe cetitori că sursa acestor amănunte nu este infailibilă.

SPAKOW A PLECAT..

Incidentul cu tichetele de drum a fost repede aplanat.

Agentul lui «Nord Deutscher Lloyd», anunţat de sosirea lui Spakow la Paris. n'a avut de îndeplinit decât formalităţi de minimă importanţă pentru ca Spakow să reintre în posesia biletelor de vapor, astfel că fostul nostru campion a reuşit să se îmbarce pentru America, chiar la data anunţată.

CONTRACTUL LUI SPAKOW

Din informaţiile ce am reuşit să obţinem, am putut afla câteva amănunte inedite în legătură cu contractul de care sunt legaţi reciproc Spakow şi managerul său pentru America, Mr. Nath. Royce.

Am aflat anume că Spakow nu are angajate decât două matchuri dintre cari unul cu un adversar necunoscut. Pentru primul match boxeurul român va primi 1000 de dolari. Al doilea adversar i-a fost desemnat deabia eri.

MAXIE ROSENBLOOM, ADVERSAR AL LUI SPAKOW

Al doilea adversar al lui Spakow ar urma să fie, nici mai mult nici mai puţin decât Maxie Rosenbloom, fost până mai deunăzi campion mondial la categoria semi-grea. Matchul acesta este încheiat iar cei doi adversari sunt angajaţi la cotă. Organizatorii au găsit raţiunea acestui match în faptul că Moţi Spakow şi-a făcut o reclamă suficientă în America prin episoadele senzaţionalei sale dispariţii. Şi în această direcţie se spune că ar fi jucat un rol de frunte consulatul american din Bucureşti.

Contractul lui Spakow mai prevede o clauză interesantă. Anume aceia că Spakow are prespectiva unei lungi serii de matchuri dacă învinge pe primul său adversar şi dacă reuşeşte o figură cât de cât onorabilă în faţa redutabilului Maxie Rosenbloom.

——OOXXOO——

Larry Gains l-a provocat pe Sharkey

Din Londra se anunţă că Larry Gains, campionul Angliei la toate categoriile şi recent învingător al lui Carnera a provocat pe Sharkey pentru titlul mondial recent cucerit dela Schmelling.

Nu se cunoaşte încă răspunsul lui Scharkey.

SPORT PE PLOAIE

Când se amână o gală

Aspecte

America!... America!...

Istoria omenirei cunoaşte numai două strigăte disperate, pe chestia Americei. Acela al lui Columb — din 1492 24 Iulie ora 3 şi un sfert—salvat că dă de pământ şi al organizatorilor români de box, din 21 Iunie 1932, (fără oră) cărora plecarea lui Spakow le-a dat impresia că le fuge pământul de sub picioare.

Veseli până acum câteva zile, Diksonii bucureşteni s'au trezit din «senin» cu trăznetul plecării lui Moţi.

D. Ottulescu s'a închis într'o tăcere prevestitoare de furtună. D. Monşer, negru din născare, s'a înorat şi mai rău. Iar d. Popescu tună şi fulgeră.

In aceste condiţiuni nu e de mirare că de 4 zile plouă...

Sâmbătă.

Pe toate gardurile, afişe mari, afişe mici şi mititele anunţă ultima gală italo-franco-englezo-americano-hinduso-spaniola-portughezo-română, cu toţi boxeurii în ring. La poarta Expoziţiei însă, ploaia din ce în ce mai deasă, baricadează intenţiile lăudabile ale acelora cari dela începutul sezonului, umplu Arenele până la ultimul loc.

— Ce facem Monşer? se agită d. Niculescu, care proaspăt de tot în organizări, îşi închipue că şi cu vremea se poate aranja ceva

— «Ce să facem, dragă? se miră d. Ottulescu. Ce vrei să facem?

Şi fulgeră cu privirea cerul, care până departe, spre Filaret, se întinde negru.

Ora 8.

Sub streaşina arenelor, cu tot timpul rău, s'au strâns aproape 20 de oameni. Organizatori, boxeuri, şi gazetari. In întunericul pe care un singur bec electric îl păzeşte, Beasley pare mai negru decât cerul. Măsoară poteca cu paşi mari şi gâdilat parcă de un gând, îşi lărgeşte gura desvelind două şiruri de dinţi galbeni, neregulaţi.

Lângă el, Călinescu vrea să pară negru în cerul gurii. Şi fiindcă de câte ori se uită la Beasley, tremură, îngână fără să-l întrebe cineva:

— «Da frig e!».

Subiect de discuţie, America.

In cel mai apropiat grup de gazetari, într'un pardesiu negru, care are mai mult aspect de sutană decât de pardesiu, d. Roşianu ţine o predică asupra plecării lui Spakow. Şi-a împărţit logosul în capitole. Şi când a ajuns la paragraful: «O soţie care nu ştie, un frate care bănueşte, o bunică neanunţată, şi un tren care pleacă» perorează convingător:

— «Moţi avea nevoe de bani. De cerut, se jena să ceară. Cum însă «cine cere nu piere dar nici nume bun nu are», s'a dus pe la prieteni, s'a consultat cu ei—«unde's doi puterea creşte» — şi aceştia l-au sfătuit să se ducă la organizatori.

Spakow, care nu meditase încă la adevărul pe care îl conţine înţeleptul proverb românesc «fereşte-mă Doamne de prieteni că de duşmani mă feresc eu singur», s'a dus. «Călătorului îi şade bine cu drumul». Să-i dăm? s'au consultat aceştia.

D. Ottulescu era pentru. «Cine pe sărac ajută pe Dumnezeu împrumută». D. Monşer s'a abţinut. «Tăcerea e de aur». D. Popescu însă s'a opus. Şi fiindcă nu putea să justifice altfel refuzul acesta, a pretextat că n'are. «Ai n'ai, dai!» a replicat Moţi.

Atunci mai lasă ceva! a intervenit d. Ottulescu. Şi «mai dă românе, mai lasă jupâne», mai «întinde-te cât ţi-e plapuma», mai «la pomul lăudat să nu te duci cu sacul», mai «dacă nu curge, pică», d. Popescu s'a lăsat convins şi i-a dat 20.000 de lei.

Moţi i-a luat. «Ce e'n mână nu-i minciună». Şi a plecat. «Partir c'est mourir un peu».

Ora 9.

Ploaia care se cerne cu aceiaş intensitate, a anulat gala. Lui Călinescu i se pare că e mai puţin frig. Beasley se plimbă din ce în ce mai agitat. Iar grupul de sub streaşină s'a resemnat să aştepte până s'o mai însenina.

— «Şi ce măsuri aţi luat? provoacă cineva la discuţie pe organizatori.

CASTOR

(Continuarea în pagina II-a)

Note şi Notiţe

69.000.000

Chestiunea «Bătăuşului dela Buzău, face înconjurul presei. Pe ziua de eri, pana caustică a d-lui Ion Dimitrescu, zgâlţâe viguros în prima pagină a «Curentului» pe asportivul colonel dela Buzău. De data aceasta, cu argumente... irefutabile.

69.000.000...

Cam atât reprezintă, — în necăjita noastră valută de lei stabilizaţi — bursa de 425.000 dolari pe cari fostul campion mondial Max Schmelling a încasat-o dela impresarii Long Island-ului, spre a se lăsa deposedat de titlul moştenit dela Gene Tunney... Mai puţin preţuit decât rivalul său german, — Jack Sharkey, noul campion mondial la toate categoriile, nu a fost răsplătit decât cu 100.000 dolari, adică după socoteala noastră abia cu vre-o 16.000.000 lei.

Tarifele acestea exorbitante, — cari vor umple de indignare pe mulţi dintre apologeţii anemiei sedentare, — merită să fie dedicate colonelului glorificat deunăzi de «Gazeta Sporturilor», şi devenit de-acum celebru printr'o ispravă care trebue amintită. Auzind dela un recrut, — în calitatea sa de preşedinte al Cercului de recrutare, — că practică în viaţa laică profesiunea de «boxeur», impetuosul pieton l-a luat la bătaie, înscriindu-l apoi în registre ca fiind «de profesiune bătăuş». Bătăuş veritabil, — în speţă, — era mai mult colonelul, care ca şi burghezul din poveste făcea box fără să ştie, însă interzicea adevăratului boxeur să se prezinte altfel decât ca «bătăuş.

Dacă se numeşte «profesiune» îndeletnicirea care îngădue unui om să trăiască cinstit în viaţă, — atunci vă întrebăm dacă există o profesiune mai «profesională» decât acest box, persecutat de colonelul nostru... Să încasezi, — după o porţie convenabilă de swinguri şi de «uppercut-uri» — un moviliş de şaptezeci de milioane, — iată un gest de provocare menit să păleascǎ aorta colonelului anti-sportiv cu cel mai catastrofal anevrism. Spuneţi că ar avea dreptate omul nostru să moară de ciudă?... Nu are-... Căci înainte de a deveni meşteşug remunerator, sportul este ucenicie prelungă şi costisitoare, pentru a cărei desăvârşire sunt necesare nenumărate virtuţi şi constrângeri extraordinare.

Inainte de a întâmpina insignifianta ostilitate a moşnegilor de pe la Cercurile de recrutare, sportul a avut de înfruntat neîncrederea părinţilor, antipatiile medicilor, şi rezistenţele mediilor pedagogice. Toate aceste obstacole au fost pe rând învinse de impetuosul torent al renaşterii atletice. Debarasat de orientările viciate ale debutului, neoolimpismul contimporan a isbutit să «rebronzeze» rasa stârpită a oame-

ION DIMITRESCU

(Continuarea în pagina II-a)